

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΠΩΣ ΤΙΜΩΡΕΙΤΑΙ Η ΞΙΠΠΑΣΙΑ

(Τοῦ Ἄντρὲ Συλβάμπ)

Π ρ ό σ ω π α : Ἡ κυρία ΝΤΥΠΛΥΜΕ, ἡ κυρία ΜΙΡΑΝΤΟΛ, ἡ κυρία ΛΕΜΠΙΝΤΟΑ

(Ἡ σκηνὴ στὸ σαλόνι τῆς κ. Μιραντόλ, ἓνα κοινὸ ἀστικό σαλονάκι).

Ἡ κυρία ΜΙΡΑΝΤΟΛ (τακτοποιεῖ τὰ φλυτζάνια τοῦ τσαγιοῦ πάνω σ' ἓνα μικρὸ τραπέζι).— Ἀχ, γρήγορα γιατί περιμένω τὴν κυρία Ντυπλυμέ... Πρέπει ὄλα δῶ μέσα νὰ μὴ τῆς κάνουν τὴν ἐντύπωση φτωχόσπιτου, μὰ ἐνὸς σπιτιοῦ καθὼς πρέπει... Φόρεσα καὶ τὸ καινούργιο φόρεμά μου... Εἶν' ἀλήθεια πὼς τὸ σαλόνι μου εἶνε λίγο μικρὸ καὶ τὰ ἐπιπλά μου κάπως παλιωμένα. Μὰ θὰ τῆς πῶ ὅτι ἔχω παραγγεῖλει καινούργια ἐπιπλά... Ἀ, νὰ χτυπᾶνε... Αὐτὴ θὰ εἶνε!

Ἡ κυρία ΝΤΥΠΛΥΜΕ (μπαίνοντας).— Χαίρετε, τί κάνετε; (Μέσα τῆς): Μ' αὐτὴ μοῦ ἔχει πῆ ὅτι ὁ ἄντρας τῆς εἶνε τραπεζίτης κι' ἔχει λεπτά μὲ σούρα... Δὲν βλέπω ὅμως...

Ἡ κυρία ΜΙΡΑΝΤΟΛ.— Καθῆστε, μαντάμ. Τί καλὴ πού εἶσθε πού ἦρθατε!...

Ἡ κυρία ΝΤΥΠΛΥΜΕ.— Ἀργησα λίγο, μὰ ξέρετε, ὁ σωφὲρ μου μ' ἔφερνε σιγά.

Ἡ κυρία ΜΙΡΑΝΤΟΛ (μέσα τῆς).— Ἐχει κι' αὐτοκίνητο! Πρέπει νὰ πῶ ὅτι ἔχω κι' ἐγώ. (Δυνατά):

Ἀ, μὴ μοῦ μιλάτε γιὰ τοὺς σωφὲρ... Κι' ὁ δικός μου πάντα μεθυσμένος εἶνε.

Ἡ κυρία ΝΤΥΠΛΥΜΕ (μέσα τῆς).— Ἀ, ἔχει κι' αὐτοκίνητο. (Δυνατά): Γενικῶς ὅλοι οἱ ὑπηρετές ἔχουν γίνεϊ ἀπελπισία.

Ἡ κυρία ΜΙΡΑΝΤΟΛ.— Ἀ, βέβαια, κ' οἱ εἴκοσι δικοί μου εἶνε γιὰ τὰ πανηγύρια!

Ἡ κυρία ΝΤΥΠΛΥΜΕ (μέσα τῆς).— Ἐχει εἴκοσι ὑπηρετές! (Δυνατά): Καὶ πὼς, μαντάμ, μὲ τόσοις ὑπηρετές σὰς χωράει αὐτὸ τὸ μικρὸ σπίτι;

Ἡ κυρία ΜΙΡΑΝΤΟΛ.— Ἀ, νὰ σὰς πῶ, μαντάμ, περιμένουμε νὰ τελειώσῃ αὐτὸ πού χτίζουμε τώρα.

Ἐχει πέντε πατώματα. Θὰ καθήσασθε στὸ πέμπτο, γιατί οἱ γιατροὶ μὰς εἶπαν ὅτι εἶνε τὸ πιὸ ὑγιεινὸ.

Ἡ κυρία ΝΤΥΠΛΥΜΕ.— Τί σύμπτωσις! Κι' ἐγὼ στὸ πέμπτο κάθομαι. (Μέσα τῆς): Καὶ πὼς νὰ ξέρῃ πὼς κάθομαι σὲ ἰσόγειο. (Δυνατά): Ἀ αὐτοὶ οἱ γιατροὶ μὲ τίς συμβουλές τους καταντοῦνε τύρρανοι. Ὁ δικός μου ξέρετε μοῦ ζητάει 200 φράγκα γιὰ κάθε ἐπίσκεψη.

Ἡ κυρία ΜΙΡΑΝΤΟΛ.— Ὁ δικός μου 250! Βλέπω, μαντάμ, πὼς κοιτάτε τὸ φόρεμά μου. Εἶν' ἀλήθεια ὅτι μοῦ τὸ χάλασε ἡ μοδίστα μου. Τώρα ράβω στὴ Σατέν.

Ἡ κυρία ΝΤΥΠΛΥΜΕ.— Τί σύμπτωσις! Κι' ἐγὼ ἐκεῖ ράβω!

Ἡ κυρία ΜΙΡΑΝΤΟΛ (μέσα τῆς).— Ὄ, δυστυχία μου καὶ δὲν ξέρω τὴ Σατέν παρὰ ἀπὸ τὴν ἐπιγραφή τοῦ καταστήματός τῆς! Κι' ἂν μὲ ρωτήσῃ σὲ ποῖο δρόμο κάθεται, τί θὰ τῆς πῶ;

Ἡ κυρία ΝΤΥΠΛΥΜΕ (μέσα τῆς).— Οὐφ, ἄρχισε νὰ μὲ σκοτίζῃ κι' αὐτὴ μὲ τὰ μεγαλεῖα τῆς!

Ἡ κυρία ΜΙΡΑΝΤΟΛ.— Ἐλπίζω, μαντάμ, ὅτι θὰ εἶσθε στὸν πρώτο χορὸ πού θὰ δώσουμε στὸ νέο μας σπίτι. (Μέσα τῆς): Ἐκείνη τὴν ἡμέρα τῆς λέω ὅτι δὲν παραλάβαμε τὸ σπίτι, γιατί δὲ μὰς ἄρεσε.

Ἡ κυρία ΝΤΥΠΛΥΜΕ.— Εὐχαρίστως. Μὰ νὰ ρθῆτε καὶ σεῖς νὰ περάσωμε μερικὲς ἡμέρες στὴν ἔπαυλί μου, στὸ Πουασσύ. (Μέσα τῆς): Ἀμα θάρθῃ ἐκείνη τὴν ἡμέρα τῆς λέω ὅτι ἔπαυλὶς μὰς κἀκε. (Μπαίνει ἡ κυρία Λεμπιντόα).

Ἡ κυρία ΜΙΡΑΝΤΟΛ.— Νὰ σὰς συστήσω τὴ θεία μου. Θεία, ἡ κυρία Ντυπλυμέ.

Ἡ κυρία ΛΕΜΠΙΝΤΟΑ.— Ἀ, μὰ γνωρίζω τὴν κυρία. Πᾶμε μαζὺ συχνὰ στὴν ἀγορὰ καὶ ψωνίζουμε κολοκυθοκορφάδες.

Ἡ κυρία ΝΤΥΠΛΥΜΕ (μέσα τῆς).— Ὄ, δυστυχία μου, τὴν ἔπαθα!

Ἡ κυρία ΛΕΜΠΙΝΤΟΑ (στὴν ἀνεψιά τῆς).— Φαντάσου ὅτι μὲ τὴν κυρία συναντηθήκαμε πρὸ ὀλίγου καὶ στὸ λεωφορεῖο.

Ἡ κυρία ΜΙΡΑΝΤΟΛ (μέσα τῆς).— Στὸ λεωφορεῖο!

Ἡ κυρία ΛΕΜΠΙΝΤΟΑ.— Εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ παραχωρήσῃ τὴ θέσι τῆς. (Κάθεται): Οὐφ!... Δὲν μ' ἄρεσει τὸ διαμέρισμα πού κρατᾶτε. Τί λέει ὁ ἄντρας σου, δὲ θὰ νοικιάσῃ κανένα ἄλλο; Τόση φτώχεια σὰς δέρνει; Οὔτε μιὰ ὑπηρετριά δὲν παίρνεις. Σκουπίζεις μόνη σου.

Ἡ κυρία ΝΤΥΠΛΥΜΕ (μέσα τῆς).— Θὰ νοικιάσῃ; Μ' αὐτὴ λέει ὅτι χτίζουμε ἄλλο.

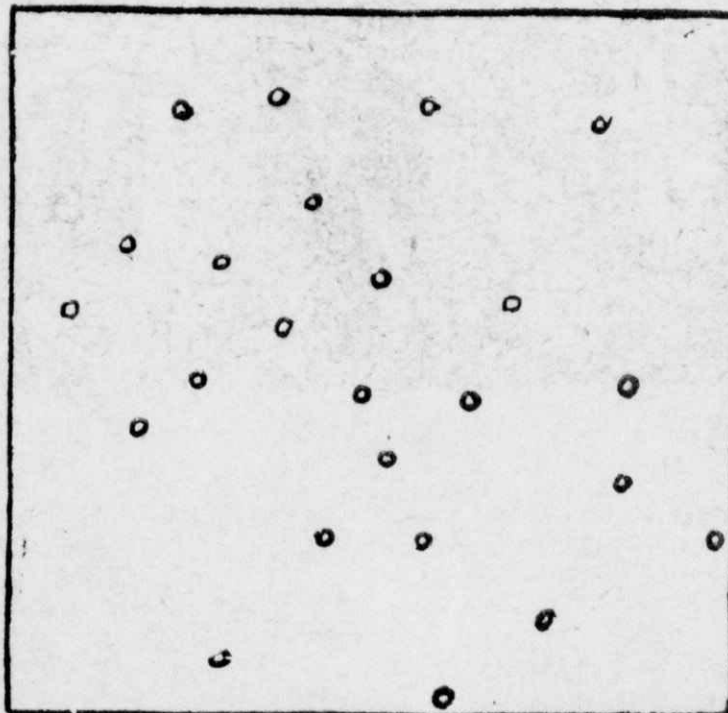
(Σὲ μιὰ στιγμή συναντῶνται τὰ βλέμματά τῆς μὲ τὴν κ. Μιραντόλ, κοιτάζονται ἄφωνες κι' ἔπειτα σκάνε στὰ γέλια, γιατί καταλαβαίνουν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη).

Ἡ κυρία ΜΙΡΑΝΤΟΛ.— Ὄστε δὲ θὰ ρθῶ στὴν ἔπαυλί σας;

Ἡ κυρία ΝΤΥΠΛΥΜΕ (γελῶντας).— Οὔτε ἐγὼ στὸ μέγαρο πού χτίζετε! Μὰ αὐτὸ ὅμως δὲ θὰ μὰς ἐμποδίσῃ νὰ εἶμαστε δυὸ καλὲς φίλες.

ANDRE SYLVABE

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ ΣΑΣ



Ἐνας χωρικὸς εἶχε 4 παιδιά κι' ἓνα χωράφι, τὸ παραλάνω, μὲ 24 ὀπωροφόρα δέντρα. Ὄταν πέθανε ὁ χωρικὸς, ἄφησε στὰ παιδιά του τὸ χωράφι αὐτὸ, ὑπὸ τὸν ὄρο νὰ τὸ μοιραστοῦν μόνον τους, χαρίζοντας εὐθεῖες γραμμές. Τὰ τέσσερα μέρη πού θὰ σχηματισθοῦν ἔτσι, πρέπει νὰ εἶνε ἐντελῶς ἴσα στὴν ἔκτασι καὶ νὰ ἔχῃ καθένα 6 δέντρα. Ἐκτὸς αὐτοῦ, πρέπει τὰ παιδιά ν' ἀνοίξουν ἓνα πηγάδι κοινῆς χρήσεως, ἀπ' τὸ ὁποῖο νὰ παίρνουν νερὸ χωρὶς νὰ μπαίνουν στὸ μερίδιο τῶν ἀδελφῶν τους. Τραβήχτε λοιπὸν τίς γραμμὲς τῶν χωρισμάτων καὶ τοποθετήστε καὶ τὸ πηγάδι. Καλὴ ἐπιτυχία.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΜΜΕΤΡΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ἐνας μπῆκε κόκκος ἄμμου σὲ μικροῦ παιδιοῦ ματάκι...
Τὸ παιδάκι: «Ἀχ, μπαμπά μου, πὼς θὰ θγῆ; τί θὰ γενῆ;»
Κι' ὁ μπαμπᾶς του: «Σὲ λιγάκι ἴννοια σου, δὲν θὰ πονῆ!»

Πλὴν ἀκόμα τοῦ πονοῦσε στοῦ ματιοῦ του ἐκεῖ τὴν ἄκρη. Τὸν μπαμπᾶ πάλι ζητοῦσε...
Κι' ὁ μπαμπᾶς του μὲ στοργή: «Ἐννοια σου, καὶ μ' ἓνα δάκρυ θὰ κυλίσῃ καὶ θὰ θγῆ.»

«Καλὲ ξεύρεις, τί ἐγὼ λέω;»
(τοῦ προσθέτει τὸ παιδάκι),
«ὅταν μὲ μαλλῶνῃ, κλαίω ἢ μαμά μου ἢ ἀγαθὴ...
Μιὰ ἀταξία τώρα ἄς κάμω,
'κεῖ πού παίζω μὲς στὴν ἄμμο,
νὰ τιμωρηθῶ λιγάκι
καὶ νὰ κλάψῃ τὸ ματάκι...
στὴ στιγμὴ νὰ γιατρευθῆ!»